

Anita Weaver

VAKON SZERETNI

adamo books kiadó

Anita Weaver
Vakon szeretni

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2016

ISBN 978-615-5363-22-1

© Anita Weaver, 2016

Anita Weaver Vakon szeretni

— Gyerekek, csak szép sorban, hogy mások is elférjenek a járdán! — intette Emily a tanítványait, akik szófogadón engedelmeskedtek.

A lány, a tanítónők mindennapjait élte, és tökéletesen elégedett volt vele. Imádta kisdíákjait, ám ez szeretet kölcsönös volt. Persze, így is mindig akadt nehéz pillanatok, de nagyon jó érzéke volt a problémák megoldásához, sohasem vallott kudarcot a nehézségekkel szemben.

Most épp tanulmányi útra vitte őket a közeli parkba, hogy közelebbről is szemügyre vegyék a természetet. Kíváncsian várta a gyerekek kérdéseit, tudta, hogy mindenkinek lesz egy-két említésre méltó észrevétele, és természetesen egyszerre fogják őt ezekkel megroharni. De talán ezt szerette benne a legjobban. Minél kíváncsibbaktak, annál több ismertetett szert. Megérkezésük után letelepedtek a fűbe, a gyerekek körbe ülték őt, és figyelmesen hallgatták, amint a fákról, bokrokról, és a bennük élő állatokról mesél.

— Tanító néni! — emelte a kezét a magasba az egyik kislány. — Igaz, hogy a katicabogarak hasznos állatok?

— Igen, Kate, valóban azok, mert levéltetveket fogyasztanak, amelyek kárt okoznak a növényeknek.

— Miért, mit csinálnak azok a tetvek? — kérdezte egy fiú.

— Kiszívják a növény nedveit, ami ezáltal elpusztul.

— Akkor azok valóban rossz bogarak — tette hozzá egy másik kisdíák.

— Igen, valóban azok, de szerencsére a természet gondoskodott arról, hogy az ilyen kártékony rovaroknak legyen ellensége. Bizonyára mindnyájan láttatok már békát.

— Igen! — hangzott kórusban a válasz.

— Például a béka is hasznos állat. Meg tudja mondani valaki, hogy az mit eszik? — Emily alig tudott választani a jelentkezők közül.

— Peter!

— Legyet, meg szúnyogot — mondta büszkén a fiú.

— Pontosan. Képzelfétek csak el! Ha nem lenne, ami megegye ezeket az állatokat, úgy elszaporodnának, hogy képtelenség lenne őket elviselni.

— És ha a békák szaporodnak el? — szólt közbe valaki.

— Ettől sem kell tartanunk, mert mindig van olyan állat, amely megeszi a másikat.

A kérdések áradata szinte véget sem akart érni, így kénytelen volt megígérni a gyerekeknek, hogy az iskolában folytatják a következő órán a témát.

— És természetesen, hogy a házi feladat se maradjon el, mindenki készítsen otthon egy rajtot arról az állatról, ami neki a legjobban tetszett. Most pedig szépen, fegyelmezetten visszamegyünk az iskolába, mielőtt lemaradnánk az ebédről.

Az iskolába visszatérve kolléganője mosolyogva várta a tanári ajtajában.

— Gondolom, ez is egy átlagos nap volt — jegyezte meg.

— Akárcsak a többi. Ebédeltél már?

— Még nem. Mostanáig a naplót írtam. A mai nap valahogy nagyon hosszú volt. Minden szabad órámban helyettesítettem.

— Nem irigyellek. De most itt az ideje, hogy bekapjunk valamit, mert én is farkaséhes vagyok — karolt nevetve Emily a barátnőjébe.

— Remélem valami ehető is lesz a választékban — fintorította el az orrát a másik.

— Csak ami ilyenkor a menzán szokás.

— Lenne tőled mit tanulni.

— Tőlem? — nézett rá csodálkozva a lány. — Ugyan mit?

— Határtalan az optimizmusod. Kár, hogy ez nem fertőző.

— Badarság — legyintett a másik. — Hozzáállás kérdése az egész. Mivel lenne jobb, ha mindannyian, nap, mint nap keseregnénk mindenben? Az élet szép. Csupán észre kell venni a rossz dolgok rejtett, jó tulajdonságát. Ez is olyan, mint az érme. Két oldala van: az egyik a rossz, a másikon a jó.

— Miért van az, hogyha te magyarázol valamit, olyan könnyen megérti az ember, mintha az lenne a világ legegyszerűbb dolga.

— Tudod, hogy előtted nincsenek titkaim — nevetett Emily. — A lényeg az, hogy nem kell semmit túlbonyolítani.

— Ha te mondod.

— Bizony, én mondom.

Ezzel be is fejezték az eszmecserét, mert az ebédlőhöz értek. Természetesen Martha egyik ételtől sem volt elragadtatva, de hát mit is várjon az ember egy vegetáriánustól. Emily persze, nem volt ilyen finnyás, ráadásul a friss levegő is jó hatással volt rá, bármit képes lett volna megenni, hogy az éhségét csillapítsa. Délutánra még maradt egy kis papírmunkája, ami miatt

bent maradt, de nem szeretett volna sokáig ott időzni, mivel randevúja volt megbeszélve estére.

Nem volt túlzottan oda az ötletért, mikor ismerősei rábeszéltek a dologra. Először bele sem egyezett, csak azt hajtogatta, hogy neki ilyesmire nincs ideje, meg, hogy nem érdemes megpróbálni, úgy sem lesz belőle semmi. Végül csak beadta a derekát. Egyrészt, mert így nem kellett tovább hallgatnia az unszolásukat, másrészt annyira magasztalták az illetőt, hogy muszáj volt találkoznia vele, ha másért nem is, legalább, hogy kielégítse a kíváncsiságát.

Nem töltött hosszabb időt a készülődéssel. Szeretett természetesen kinézni, azt azért elismerte, hogy egy kis smink csodákra képes. Egy világos nadrágot vett fel egy hozzá illő blúzzal. Rakoncátlan göndör haját pedig egy csattal fogta össze, legalábbis amennyire lehetséges volt. Mindenki áldásnak tekintette a fején lévő hajkoronát, egyedül neki volt más a véleménye erről. Próbálkozott már azzal is, hogy rövidere vágatta, de a kísérlet borzasztónak bizonyult. Hosszú hónapokba telt, mire újra úgy gondolta, hogy emberi a külseje.

Időben érkezett a megbeszélthelyre, ahol a férfival kellett találkoznia. Az első benyomása nem volt túl jó róla, ugyanis késett az illető. Bár ezt némileg ellensúlyozta, hogy valóban olyan jóképű volt, mint amilyennek leírták, és elfogadható magyarázattal állt elő.

A kölcsönös bemutatkozás után rendelték, és vacsora alatt mindenféléről beszélgettek. A férfi kíváncsi volt a munkájára, figyelmesen hallgatta, ahogy a kisdíákjairól mesélt. Ez fordítva is igaz volt. Emily tudta, hogy Cristian zongoraművész, bizonyos értelemben sikeresnek is mondható, sokat turnézik, és hamarosan újabb előadássorozatra indul. Mint világlátott ember, rengeteget mesélt neki azokról a helyekről, ahol megfordult.

Mindent egybevetve, nagyon kellemes estét töltöttek együtt, és a lány máskor is szívesen találkozott volna a férfival. Mégis biztos volt benne, hogy a kapcsolatuk sohasem lenne olyan, mint amilyenre a barátnője gondolt. Másnap Martha már kora reggel hívta, hogy beszámolót kérjen a történetekről.

- Képes voltál ezért ilyenkor felhívni? — kérdezte álmosan a lány.
- Persze, hiszen majd megöl a kíváncsiság. Mesélj!
- Nem ér rá, amíg beérünk az iskolába?
- Most akarom hallani! — ellenkezett Martha.
- Valóban nagyon kedves, figyelmes, és igen jóképű — kezdte Emily.
- De... — jött a csalódott hang a vonal túlsó végéről.
- Nem tudom, valahogy nem éreztem azt, hogy ő lenne az igazi.

- Ezt abból a másfél órából vontad le, amit együtt töltöttetek?
- Ennyi éppen elég volt hozzá.
- Azért találkoztok még? — reménykedett a másik.
- Talán.
- Majd megpróbállak jobb belátásra bírni az iskolában, ott találkozunk.

Szia!

Így kezdődött egy újabb átlagos nap, ami nem úgy végződött, ahogy szokott. Emily minden hétnek ezen a napján tartotta a színjátszó kört az osztályának. A gyerekek mindig lelkesen próbáltak, ám most még az eddiginél is izgatottabbak voltak, mert egy versenyre készültek. Óriási lendülettel vetették bele magukat az előadásba, ami nagy örömmel töltötte el a tanárnőt.

Igaz, hogy az ötlet tőle származott, de szülők is kivették a részüket a munkából. Mindenki úgy segített, ahogy tudott. Valaki ruhákat varrt, mások díszletet festettek. Jó volt látnia, hogy ez az egész, nemcsak összefogja a kis csapatát, hanem a szülőkre is jó hatással van. Mindenki büszke volt a saját gyermekére, és mindent megtett azért, hogy örömet szerezzen neki, még ha csak azzal is, hogy segített a szöveg betanulásában.

Már kezdett sötétedni, mikor hazaindult. Kissé fáradt volt a hosszú nap után, főleg, hogy Martha egész nap a nyomában járt, és azzal próbálta jobb belátásra bírni, hogy adjon még egy esélyt a tegnapi estétől. Emily hiába mondott akármit, szavai süket fülekre találtak. Mosolygott magában, ahogy eszébe jutott barátnője arckifejezése, mikor közölte vele, hogy részéről a téma lezárva, és ha annyira tetszik neki az illető, randizzon vele ő maga.

Ekkor hirtelen csattanást hallott, majd ugyanabban a pillanatban óriási erővel nekicsapódott valami. Érezte, hogy melegség önti el az arcát, majd elsötétedett előtte minden.

Emily kinyitotta a szemét, megpróbált körülnézni, nem túl sok sikerrel, mert iszonyú fejfájás gyötörte.

— Végre magadhoz tértél! — hallotta maga mellől, mire a hang irányába fordult.

— Nagyon megijesztettél — korholta megkönnyebbülten barátnője. — Ne mondj semmit. Kórházban vagy, balesetet szenvedtél, de az orvosok szerint teljesen rendbe fogsz jönni. Addig is, sokat kell pihened, és nem szabad most a beszéddel fárasztanod magad. Aludj szépen! Holnap majd újra eljövök — mondta megfogva kimerült barátnője kezét.

Emily hallotta, hogy valaki belép a szobába, egy-egy halk beszédfoszlány is eljutott hozzá, de olyan fáradtságot érzett, hogy képtelen volt bármire is összpontosítani, ezért inkább mély, gyógyító álomba merült.

Mindennek lassan több mint három hete. Azóta megtudta, hogy a baleset következtében arcának baloldala összeroncsolódott, és a szélvédő szilánkjai összevagdalták. Szinte fel sem fogta, hogy valójában ez mit is jelent, addig, amíg le nem került a kötés az arcáról, és meg nem látta a gyógyulásnak indult hegeket. Ekkor tudatosodott benne először a tény, hogy már semmi sem lesz olyan, mint azelőtt.

Az orvosok bizakodók voltak, ő mégis nehezen dolgozta fel a vele történeteket. Pedig szerencsésnek mondhatta volna magát, hogy túlélte egy ilyen szörnyű balesetet.

Sosem volt hiú, mégis végtelenül elkeseredett az eltorzult arca miatt, hiszen munkája során számtalanszor megtapasztalta, hogy az emberek számára mennyire fontosak a külsőségek.

Az egyetlen ember, aki mindvégig mellette állt, az Martha volt. Sokan kedvelték őt, és sokakat mondhatott közülük a barátjának, mégis ő volt az, aki igazán közel állt hozzá. Talán, mert már gyerekkoruk óta ismerték egymást. Természetesen, a munkatársai is aggódtak érte, rendszeresen látogatták és próbálták vigasztalni, amiért végtelenül hálás is volt, mégis a diákjai hiányoztak neki a legjobban.

Mikor a látogatók mind elmentek, és ő magára maradt, a csend elviselhetetlenül telepedett rá a megszokott gyerekzsivaj után. Próbált erőt venni elkeseredésén, már csak barátnője kedvéért is, és ha nehezen ugyan, de sikerült elfogadnia az adott helyzetet.

Egyik nap Martha egy kis meglepetéssel érkezett hozzá:

— Szia! — köszöntötte, amint belépett a kórterembe.

— Hogy érzed magad ma?

— Szia! — üdvözölte ő is mosolyogva. — Köszönöm, a lehetőségekhez képest azt hiszem, jól.

— Nézd csak, mit hoztam neked! — mutatta fel a kezében tartott hosszúkás csomagot.

— Mi ez? — kíváncsiskodott Emily.

— Nyisd csak ki nyugodtan! — bízta a másik, majd hozzátette. — A gyerekek készítették neked. Azt üzenik, hogy nagyon várnak vissza.

Emily kibontotta a csomagolást, ami alatt egy színes, kézzel hímzett könyvjelzőt talált. Annyi mindenben ment keresztül az utóbbi hetekben, hogy

ennek a kis ajándéknak a hatására most teljesen elérzékenyült. Szemében a meghatottság könnyei jelentek meg.

— Ez csodálatos — mondta, mikor képes volt újra megszólalni.

— Saját kezűleg készítették. Tudják, mennyire szeretsz olvasni, és bár-mikor, ha ezt használod a könyvedben, akkor mindig eszedbe jutnak.

— E nélkül is rengeteget gondolok rájuk. El sem tudok képzelni, mennyire hiányoznak.

— De igen, tudom — fogta meg a kezét együtt érzőn barátnője. — Meglátod, minden renden lesz.

— Bárcsak én is ilyen biztos lennék benne — szólta a lány elkeseredve.

— Nézz rám! Már soha nem lehetek az, aki voltam — fordította felé sérült arcát.

— Ne beszélj butaságokat! Az orvosok azt mondták, hogy idővel halványulni fognak a hegek.

— Igen. Valóban ezt mondták, ám attól még torz lesz a fél arcom, és nem hiszem, hogy ennél sokkal szebb látványt nyújtana. Még halványabb hegekkel sem. Ami még ennél is borzasztóbb, hogy nem találkozhatok többet a gyerekekkel.

— Ezt meg hogy érted? — nézett rá értetlenül a másik.

— Azt hiszed, ezek után taníthatok tovább?

— Miért ne taníthatnál? Nem merényletet követtél el, hanem autóbalesetet szenvedtél.

— Úgy teszel, mintha nem ismernéd a gyerekeket és a szüleiket. Tudod, milyen kíváncsiak. Állandóan faggatják az embert. Az is biztos, hogy nem lennék képes a szülők szánakozó szemébe nézni nap, mint nap.

— És a plasztikai műtét?

— Az ilyen műtétek egy vagyona kerülnek. Még ha lenne is rá pénzem, akkor is el kell telnie valamennyi időnek, hogy el lehessen végezni a beavatkozást. Nem. Semmiképp sem mehetek vissza.

— Biztos vagy benne?

— Igen, teljesen — válaszolta a lány határozottan.

— Van már valami elképzelésed, hogy akkor mihez kezdesz?

— Nem még nincs. De találok valamit, ne aggódj.

— Bárhogy legyen is, szeretném, ha tudnád, hogy rám mindig számíthatsz.

— Tudom. Nagyon hálás vagyok neked ezért, meg minden másért — ölelte meg barátnőjét.

— Ezért vannak a barátok, nem igaz?

— Most pedig mesélj nekem! Hogy sikerült a gyerekek fellépése?

— Csodálatosak voltak. Remekül szerepeltek. Csak azt sajnálták, hogy nem lehettél ott, és nem láthattad őket. De elárulom, hogy hamarosan megnézheted az egész műsort, mert csináltunk videót. A szülők egyébként jobbulást kívánnak. Nem győztek dicsérni, amiért ilyen jól felkészítetted a csemetéiket a fellépésre.

— Azért ez így nem teljesen igaz. Az utolsó próbákat te kísérted figyelemmel.

— Az egész akkor is a te érdemed.

— Túlzol, mint mindig — vetette ellen neki a lány mosolyogva. A társalgást a belépő látogatók zavarták meg.

— Ha így folytatjátok, lassan virágüzletet nyithatok a szobámból — tréfálkozott, amint meglátta az újabb csokrokat.

— Akkor tekintsd ezt üzleti befektetésnek — ajánlotta tréfásan a virágot tartó kolléga, mire mindenki nevetésben tört ki.

Fél óra múlva a látogatók elmentek, és Emily megint egyedül maradt borús gondolataival. El akarta terelni a figyelmét róluk, ezért bekapcsolta a szobájában lévő televíziót. Épp egy híradás ment az aznap történt bányabalesetről, és ahelyett, hogy vidámabb lett volna, csak még jobban elkeseredett.

Alan Mason igen vonzó férfi volt, ezt ő maga is tudta, bár sosem állt szándékában ezzel kivívni a nők figyelmét. Mindig is arra törekedett, hogy a cselekedetei alapján ítéljék meg, és ez a legtöbbször így is történt. Egy speciális mentőcsapat élén dolgozott, bátorságával példát mutatva a többieknek. Merész volt, de sohasem vakmerő. Mindennél többre tartotta az emberi életet.

Munkatársai becsülték, az életüket is bármikor, minden fenntartás nélkül rábízták volna. Azok közt az emberek közt, akik napról napra szembenéznek a veszéllyel, olyan kapcsolat alakul ki, ami semmi máshoz nem hasonlítható. Osztoznak mindenben: sikerben, kudarcban, örömben, bánatban. Ezen a napon az öröm volt a vendég, Kevinnek kislánya született. Boldogan fogadta a gratulációkat.

— Öregem, te egy mázlista vagy! — veregette meg a vállát Alan.

— Tudom. — vigyorgott az újdonsült apuka. — Bár már neked gratulálhatnánk!

— Ne aggódj, eljön annak is az ideje.

— Igen, ha így folytatod, akkor talán hatvanéves korodra te is megtapasztalhatod az apai örömeiket! — tréfálkoztak a többiek.

— Lehet, hogy így van, de addig is itt vagytok ti nekem. Egyelőre elég titeket pesztrálni! — vágott vissza a férfi.

— Szóval, pénteken lesz anyád születésnapja? — kérdezte Kevin, mikor szétszéledt a társaság.

— Igen, addig még rengeteg mindent kell elintéznem.

— Miért nem veszel ki szabadságot?

— Tudod, hogy az ilyesmi nem szokásom.

— Pedig rád férne.

— Az az olyanoknak való, akiknek családja van.

— Az anyád is a családod.

— Ez igaz, csak tudod, nem szívesen hagyom egyedül az embereimet. Mindig attól tartok, hogy akkor történik valami, amikor nem vagyok ott.

— Örülünk, hogy ennyire ragaszkodsz hozzánk, de hidd el, tudunk vigyázni magunkra. Egyébként is, ha történne valami, azonnal értesítenénk.

— Remélem is. Ezt a szabadság dolgot pedig még átgondolom.

— Akkor igyekezz, mert csak pár nap van péntekig!

Alan eltöprengett azon, amiről beszéltek, és igazat adott barátjának. Nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára szabadságon. Végül úgy döntött, hogy a pénteki napot teljes egészében az ünnepeltnek szenteli, így a hétvégéje szabad. Bízott benne, hogy semmi említésre méltó nem történik hétfőig.

— Boldog születésnapot, anya! — adta át ajándékát Alan, a hatvanadik születésnapját ünneplő asszonynak.

Természetesen, mindenki jelen volt ezen a jelentős napon, aki számított. Márpedig abból volt bőven. Mrs. Mason kérte, hogy csak szűk családi körben tartsák ezt a nagy eseményt, de Alan képtelen volt ellenállni a csábításnak, hogy meglepetés partit szervezzen neki. Úgy vélte, anyjának mindenből a legjobb jár.

Akkor is szem előtt tartotta ezt, mikor az ajándékát megvette. Nem volt könnyű rátalálnia a megfelelőre, de erőfeszítése végül sikerrel járt. Anyja oda volt az üvegből készült, kézzel finoman megmunkált tárgyakért. Valóságos gyűjteménye volt már belőlük.

Boldogan vette tudomásul elragadtatottságát, mikor kibontotta a csomagolást. A hosszú doboz egy gyönyörűen és igényesen megmunkált sakkasztalt rejtett, mely egy hosszú talapzaton állt, aprólékosan és egyedileg kidolgozott figuráival.

Mikor anyjára pillantott, tudta, hogy jól választott. Megtehetette volna, hogy méregdrága ékszert vesz neki, vagy egy világhírű üttal ajándékozta meg, de azoknak sem tudott volna így örülni, hiszen mindezek, anyagi

helyzeténél fogva, bármikor elérhetőek lettek volna a számára. Alan valami olyat akart adni, ami kifejezi azt, hogy mennyire sokra becsüli a létét. Ami nem pénzhez kötött, hanem az érzelmekhez.

— Szomorúan látom, hogy egyedül állodálsz itt — lépett mellé az asszony, megsimogatva a karját, miután mindenki szétszéledt az asztalok között, és néhányan táncolni kezdtek.

— Tudod, hogy jobban szeretem figyelni az eseményeket, mint részt venni bennük — mosolygott a férfi. — Legalábbis az ilyeneket — tette hozzá a munkájára célozva. — Ez túl nyugis nekem.

— Nem szeretem, ha ilyesmivel viccelődsz. Minden alkalommal, mikor hívnak, attól tartok, hogy bajod esik.

— Tudom, és hidd el, semmi okod rá. De ne beszéljünk most a munkámról! Ez a te napod.

— Bárcsak, apád is itt lehetne — sóhajtott szomorúan Mrs. Mason, mire Alan vigasztalón átölelte a vállát.

— A drága öcsémet nem látom sehol — terelte másra a szót.

— Telefonált, hogy lerobbant a kocsija, később érkezik.

— Ez jellemző rá.

— Kérlek, legalább ma ne vitatkozz vele — békítette az anyja.

— Megígérem — csókolta meg a homlokát. — Most, ha megbocsátasz, táncolnék egyet azzal a csinos hölgygel — és az egyik ismerősükre mutatott.

— Menj csak nyugodtan, érezd jól magad!

Alan a fiatal nő háta mögé lépett, és a füléhez hajolt.

— Gyönyörű vagy ma este. Gyere, táncoljunk egyet — súgta neki, mire a nő mosolyogva nézett rá, a válla fölött.

— Szia, Alan, rég nem találkoztunk.

— Ennek az az oka, hogy mindketten olyan elfoglaltak vagyunk. Most bepótolhatjuk az elmaradt beszélgetéseket — fogta meg a kezét, és a kertben kialakított táncparkett felé vezette.

— Biztos, hogy csak beszélgetni akarsz? — nézett rá csábítóan a másik.

— Ismersz.

— Te sosem javulsz meg — nevette el magát Marilyn.

— Tudom, hogy te vagy az egyetlen, aki képes elviselni az undokságomat.

— Meg kellene már állapodnod, nem gondolod?

— Fogadni mernék, megint anyám kért meg, hogy téríts jobb belátásra.

— Nem egészen így volt, de van benne némi igazság. Ha a saját véleményemre vagy kíváncsi, szerintem is, ideje lenne már megnősülnöd.

— Miért? Hozzám jönnél?

— Elvinnél? — kérdezett vissza a nő, és mindketten elnevettek magukat a képtelen ötlettől.

Régóta ismerték egymást, és nem csak futólag. Egy ideig randizgattak, de belátták, hogy a kapcsolatuk nem lenne hosszú távú, ám mivel jól érezték magukat egymással, így időnként találkoztak. Ez a megoldás tökéletesen megfelelt mindkettőjüknek. Nem voltak kötelezettségek, élték a saját életüket, és ha mégis kereszteztek egymást az útjaik, kiélvezték az adódott lehetőséget.

Marylin gyönyörű nő volt. Mindenhol megfordultak utána a férfiak. Alannak leginkább fekete, csillogó hosszú haja tetszett, amit most elegáns kontyba kötve viselt. A családja is kifogástalan volt, igazán jól jár vele az, aki egyszer majd elnyeri a szívét. Bár annak a férfinak nem lesz egyszerű dolga. Amilyen szép volt, olyan önféjű is.

— Mesélj, mi van veled mostanában?

— Semmi különös. Élem a felső tízezer unalmas hétköznapjait. Hiába próbálom apát rábeszélni, engedje, hogy segítsék neki a vállalat ügyeiben, hallani sem akar róla. Csökönös, akár az öszvér.

— Nem is tudom, kitől örökölted ezt a tulajdonságod — nevetett a férfi, amire egy mellkasára mért ökölcsapás volt a válasz.

— Ne légy undok!

— Az lennék? — vigyorgott tovább Alan.

— Mit szólnál egy kis pezsgőhöz? — kérdezte Marilyn, mikor vége lett a számnak.

— Legyen — bólintott a férfi, és az italokkal teli asztalhoz vezette táncpartnerét, majd kért két pohár pezsgőt, és az egyiket átadta Marilynnek.

— A leggyönyörűbb nőre! — emelte fel a poharát Alan.

— Mindig is hajlamos voltál a túlzásokra — felelte a nő, habár jólesett neki a bók. — Sehol nem látom Davidet. Nem jött el? — érdeklődött ártatlanul.

— Ne is mond! — legyintett dühösen a férfi. — Állítólag lerobbant a kocsija, később ér ide. Mi más várhatnánk tőle?

— Túl szigorú vagy vele, nem gondolod?

— Csak tudnám, miért védi mindenki annyira.

— Talán, csak veled szemben szorul védelemre — jegyezte meg óvatosan Marilyn.

— Rendben, adok neki egy esélyt. Mondd el, te milyennek látod?

— Kedves, jóképű, bár nem annyira, mint a bátyja. Lehet, hogy valóban kicsit szeleburdi, de hát még olyan fiatal.

— Szóval, ennyi? Szeleburdi? Rádásul már nem is gyerek! Sajnálom, nem sikerült meggyőződnöd, számomra mindig ő lesz a család fekete báránya.

— Valóban? Valamikor téged illettek ezzel a jelzővel, vagy már elfelejtetted?

— Az csak azért volt, mert nem vittem tovább a céget. Egyébként elvégeztem az iskolát, apám óhaja szerint, és idővel a saját lábamra álltam. Ezt inkább pozitív hozzáállásnak vélem, semmint ellenszegülésnek, egy olyan dolog iránt, ami valójában sohasem kötött le. De kellett nekünk emlegetni. Meg is érkezett — jelentette ki az ajtó irányába nézve, ahol abban a pillanatban jelent meg az öccse.

Az megállt egy pillanatra, majd mikor meglátta őket, derült arccal folytatta az útját feléjük. Tisztában volt vele, hogy bátyja nincs túl jó véleménnyel róla, de ez nem zavarta, sőt, inkább mulatatta.

— Sziasztok! — üdvözölte őket, amint odaért hozzájuk.

— Szia, David! — köszöntötte kedvesen a nő is, míg Alan csak egy bólintással jelezte, hogy tudomásul vette a jelenlétét.

— Remekül néztek ki együtt — jelentette ki.

— Na, ne mond!

— De mondom! — bosszantotta tovább David.

— Eltűntetnéd az arcodról azt, az idétlen vigyort? — csikorogta fogai között a szavakat Alan.

— A te kedvéért bátyus, mindent! — hangzott a válasz, olyan hangnemben, amitől a férfi, legszívesebben a falra mászott volna.

— Találkoztál már anyával?

— Nem. Épp őt kerestem, mikor megláttalak titeket.

— Akkor itt az ideje, hogy felköszönts!

— Megyek már, még mielőtt leharapod a fejemet. Jobb, ha vigyázol! — súgta a nő fülébe. — Úgy látom, igen paprikás hangulatban van ma este a partnered.

— Ne aggódj miattam, tudok vele bánni — nyugtatta kacagva Marilyn.

— Na, nyomás! — szólalt meg Alan. — Látod, erről beszéltem! — fortyogott tovább, mikor David távozott.

— Szerintem jópofa volt — vette védelmébe a nő.

— Ez jópofa! Tisztában vagy vele, hogy ha házások lennénk, ez már válóok lenne?

— De nem vagyunk azok.

— Jó, téma lezárva. Nem akarok egész este az öcsémről csevegni. Inkább táncoljunk!